

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 206.

Eyvende Session.

61de Møde.

Torsdagen, den 21de Februar.

(Fortsat.)

Justitsministeren: Jeg kan heller ikke Andet end tilraade det høitærede Thing at vedtage Loven usforandret, som den er kommen fra det andet Thing. Jeg behøver i saa Henseende kun at henlede Opmærksomheden paa, at, hvis der paa dette Stadium vedtoges den ringeste Forandring i Loven, vil den ikke nu kunne udkomme. Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Müller) yttrede, at der heller ikke er saa stor Nødvendighed for, at denne Lov nu udkommer; der kunde efter hans Mening indledes Brevverling med Høiesteret om, hvorledes denne Sag skal ordnes, og det vilde endda være tidsnok at indbringe Loven i Rigsdagen til Efteraaret, idet den nemlig først skal træde i Kraft fra Begyndelsen af Høiesteretsaaret, altsaa den 1ste Marts 1857. Jeg maa imidlertid tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i Tidrummet fra nu af og til Efteraaret kan foregaae Forandringer, som kunne bewirke, at denne Lov, som Rigsdagen, saaledes som jeg har opfattet Sagen, i Principet har vedtaget, og som efter de Udtalelser, der have fundet Sted fra Ministeriets Side, nu kan vente H. S. Majestæts Sanction, muligt til den Tid ikke kan vente en saadan. Det ligger i det Mindste i Mulighederne. Der er aldeles intet Umuligt i, at Saadant kunde skee, og allerede af den Grund maa jeg derfor tilraade, at Endringsforslagene forkastes. Men dertil kommer, at jeg ikke har hørt en eneste velmotiveret

Grund til at forkaste de 2 Paragraffer, hvorom der her er Spørgsmaal. Hvad den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Müller) yttrede, forekommer mig aldeles grundløst. Jeg skal dertil bemærke, at efter Høiesterets Betænkning er det endog at antage, at den Maade, hvorpaa Sagen her er ordnet, stemmer med Høiesterets Mening. En af Grundene, hvorfor Høiesteret yttrede, at det vilde være betænkeligt at paalægge Retten at meddele dens Præmisseskriftligt, var, at det kunde give Anledning til at standse Sagerne; i alt Fald vilde det vanskeliggjøre Præmissernes skriftlige Affattelse, hvis det tillodes, at nogen Sag kom til Behandling i Retten, inden saadan skriftlig Affattelse af Præmisserne havde fundet Sted. Deraf seer man altsaa, at det er Høiesterets Mening, at, skal det paalægges Høiesteret at meddele dens Præmisseskriftligt, maa det skee in continenti; saa maa ingen Sag komme imellem, thi den friske Grundring om det, hvorpaa Sagen bevoer, vilde tabes derved, at Høiesteretsassessorerne kom til at behandle andre Sager i Mellemtiden. Det forekommer mig deraf klart at fremgaae, at en saadan Maade at ordne Sagen paa, at ingen ny Sag maa foretages, førend Doms slutningen i Forbindelse med den dertil hørende Begrundelse i den foreliggende Sag er kundgjort, stemmer med Høiesterets Mening. Det træffer sig desuden ogsaa saa, at den Paragraph, som den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Müller) har Saameget imod, havde Rigsdagsmanden for Sorø (Alberti) ikke Saameget imod. Han ønskede, at den maatte gaae ud; men det forekom ham dog, at man kunde tage Loven selv med denne Paragraph. Derimod meente